

ת"פ 48422/08/11 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י נגד אשר לוק

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 48422-08-11 מדינת ישראל נ' לוק
בפני כב' השופט אביב שרון
בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י
ע"י ב"כ עו"ד יניב המי
נגד
אשר לוק

ע"י ב"כ עו"ד אורן שפקמן

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **הסגת גבול פלילית**, בניגוד לסעיף 447 (א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; **תקיפת עובד ציבור**, בניגוד לסעיף 382א(א) לחוק העונשין; ו**העלבת עובד ציבור**, בניגוד לסעיף 288 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 16.3.11 בשעה 12:20 או בסמוך לכך, ניסה הנאשם, המשמש כנהג הובלות, לעבור עם משאיתו המועמסת בסחורה במחסום 109, מחסום בו קיים מבנה של רשות המיסים, ומאחר ולא החזיק בידיו מסמכים כנדרש על פי דין, נמנעה העברת המשאית במחסום. הנאשם נכנס למבנה רשות המיסים (להלן - **המשרד**) וסירב לצאת, למרות שנתבקש לעזוב מספר רב של פעמים על ידי עובדי המשרד שהינם עובדי הציבור שמילאו אותה שעה תפקידים כחוק. בכך נשאר הנאשם בנכס שלא כדין כדי להפחיד את המחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה. בהמשך, תקף הנאשם את עובדת הציבור, רעות שדה (להלן - **המתלוננת**), אשר ניסתה לקחת מידיו של הנאשם כוסות שנטל משולחנה ללא רשות, בכך שדחף אותה בידה הימנית. בהמשך, העליב הנאשם את עובדי הציבור בכך שקרא לעברם "חארות, מניאקים".

3. בישיבת המענה כפר הנאשם בעבירות המיוחסות לו וטען כי הסיבה המתוארת בכתב האישום לעיכובה של משאיתו במחסום אינה הסיבה האמיתית, שכן הנאשם נדרש לעצור במחסום, לעיתים קרובות, וללא הסבר מאת המאבטחים במחסום. הנאשם טען כי אכן נכנס למשרד, וזאת על מנת לבקש מים לשתייה, ועובדי הציבור כלל לא ביקשו ממנו לצאת מהמשרד. הנאשם טען כי השתמש בכוס פלסטיק חד פעמית אשר היתה ליד מתקן המים. הנאשם אישר כי המתלוננת ניסתה לקחת את הכוס ממנו ובתגובה ביקש הוא בשנית לשותות מים ולא דחף אותה ביד. גם לגבי האיום המיוחס לו כפר הנאשם.

משכך נשמעו הראיות בתיק.

מטעם המאשימה העידה המתלוננת וכן שלושה חוקרי רשות המיסים, אשר שהו עימה במשרד בעת האירוע. כן הוגש, בהסכמה, דו"ח פעולה מיום 16.3.11 שעה 12:20 (ת/2), אותו ערך רס"מ שלומי טולדו, אשר הגיע למשרד בעקבות האירוע.

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

תמצית הראיות

4. **מעדותה של המתלוננת** עולה כי היא עובדת ביחידת המעברים של רשות המיסים מזה 7 שנים. מדובר ביחידה הפרוסה לאורך קו התפר ואמונה על אכיפת חוק המע"מ. תפקידה העיקרי של היחידה הוא למנוע העברת סחורה מהרשות הפלסטינית לישראל שלא כדין, כאשר סחורה זו חייבת להיות מלווה בחשבוניות מתאימות. המתלוננת עובדת במחסום 109 הנזכר בכתב האישום, אשר נמצא בין אלפי מנשה לקרני שומרון (עמ' 8).

המשרד המדובר נמצא על מדרכה הגובלת בכביש. הבידוק הראשוני של רכב הנעצר במחסום מתבצע על ידי מאבטחים. במידה ונמצאת ברכב סחורה שאינה בכמות "לצריכה פרטית", מופנה נהג הרכב לחקירה במשרד. תפקיד המתלוננת והחוקרים הוא לבדוק את התיעוד הרלוונטי לסחורה, כאשר אם מתברר כי הסחורה היא "לצריכה פרטית", מוחזר הנהג לטיפול משרד הביטחון. כאשר מדובר בסחורה מפירת חוק, נמנעת מעבר המשאית לשטח ישראל. המתלוננת, כעובדת היחידה, מוסמכת לחקור חשודים תחת אזהרה. על פי הוראות הבטיחות, עובדי היחידה נדרשים לעיתים לעמוד עם הבודקים במחסום, ללבוש שכפ"צים, ורוב הזמן הם נמצאים במשרד, סמוך למאבטחים. כחלק מההנחיות, המתלוננת ויתר עובדי היחידה חמושים באקדח. כך גם הייתה חמושה באקדח בעת האירוע (עמ' 9). המתלוננת סיפרה כי לאחר חקירה תחת אזהרה, ניתנת לנחקר האופציה לבחור לשלם כופר כסף ובאפשרות הנחקר לבקש להישפט (עמ' 10).

לגבי היכרותה עם הנאשם, סיפרה המתלוננת כי היא מכירה את הנאשם מאירועים קודמים בהם הגיע למחסום, כשלעיתים נתפס עם סחורה והופנה אל עובדי היחידה לחקירה. המתלוננת ציינה כי לעיתים הנאשם "פשוט הגיע למעבר, נבדק ע"י הבודקים הביטחוניים של משרד הביטחון ולאחר מכן נכנס למשרד המכס בשביל להקניט את העובדים שנמצאים במשרד" (עמ' 10, ש' 18).

בעת הרלוונטית לכתב האישום לא היה הנאשם עוסק מורשה והוא הגיע מספר רב של פעמים למחסום עם לוחות שיש שהעמיס בכפר פלסטיני, כשהחשד כלפיו היה כי ניסה "לגייס" את הסחורה מבלי להוציא חשבונית כמתחייב בדין (עמ' 10). היו פעמים בהם ניסה הנאשם להסליק את הסחורה בתוך מזרון, דהיינו להוציא ממנו ספוג ולהכניס במקומו שיש. בשל ניסיון העבר עם הנאשם הוא מרבה להיעצר לבדיקה על ידי אנשי הביטחון ובמידה ומשאיתו ריקה הוא משוחרר. כאשר המשאית מלאה בסחורה, הוא מופנה לחוקרי היחידה לבירור, שלא תמיד מסתיים בחקירה (עמ' 11).

5. ביום האירוע, בחר הנאשם להיכנס למשרד למרות שמשאיתו הייתה ריקה. לדברי המתלוננת, הנאשם נכנס למשרד על מנת לנסות ולהקניט את העובדים. ההקנטות המדוברות כללו הטחת דברים בחוקרים, כגון "אתם מושחתים, אני ישן באוטו בגללכם, אין לי בית, תגידי למנהל שלך שלא צחצחתי חמש שנים שניים בגללו".

המתלוננת ישבה במשרד, **הדלת הייתה פתוחה**, ונכחו בו החוקרים שי אטירם, עמיר שרף ואמיר זאהר אלדין. **הנאשם**

נכנס, עמד בדלת, שילב ידיים ופשוט עמד בכניסה למשרד, ביקשנו ממנו לצאת והוא לא רצה... הוא הגיע אלינו למשרד לאחר שמשרד הביטחון אמר לו שהוא יכול להמשיך לנסוע כי המשאית שלו ריקה אבל הוא נכנס אלינו למשרד. הוא עמד בדלת וביקשנו ממנו מספר פעמים לצאת מהמשרד והוא לא עשה את זה. הוא נכנס ואמר שהוא רוצה לשתות שאני אביא לו לשתות, אמרתי לו שאנחנו לא חייבים לתת לו את זה ושאני מבקשת ממנו לצאת מהמשרד, שהוא מפריע, אני עמדתי ליד מתקן המים שהיה במשרד, הוא התקרב לעברי, התקרב אליי עם הפנים שלו במבט מאיים, תפס לי את יד ימין ודחף אותי אחורה" (עמ' 11, ש' 29 - עמ' 12, ש' 1).

המתלוננת שרטטה את המשרד (ת/5), שמבנהו ריבועי ואורכו כשלושה מטרים. מתקן המים נמצא בצד שמאל של המשרד, ליד החלון. המתלוננת טענה כי הנאשם חטף לה את הכוס מהיד. לטענתה היא עמדה ליד מתקן המים, שתתה, ביקשה מהנאשם לצאת החוצה, הוא סירב ואז התקרב לעברה, חטף לה את הכוס מהיד, **לפת אותה בזרוע ימין ודחף אותה אחורה**. המתלוננת נהדפה אחורה וקיבלה מכה קטנה בגב מהמסילה של החלון שמאחוריה. בשלב זה שלושת החוקרים במשרד ביקשו מהנאשם לצאת ואחד מהם קרא לשוטר. המים בכוס שאחזה המתלוננת בידה לא נשפכו, שכן הכוס לא הייתה כל כך מלאה (עמ' 12). המתלוננת ציינה "הייתה לי טיפה אדמומיות ביד לכמה רגעים בגב לא היה לי כלום" (עמ' 13, ש' 3). משהגיע השוטר למשרד, הוא מילא דו"ח פעולה (ת/2) והמתלוננת הגישה תלונה כנגד הנאשם במשטרת אריאל עוד באותו היום.

המתלוננת שבה והדגישה כי מטרת כניסתו של הנאשם למשרד לא הייתה לצורך שתיית מים אלא לצורך הקנטה, והראיה לכך שהוא לא שתה כאשר היה במשרד. המתלוננת אישרה כי אם היה מדובר באזרח אחר שמבקש לשתות מים החוקרים היו נותנים לו, אך בשל אותה "היסטוריה" עם הנאשם סירבה לתת לו לשתות (עמ' 13). בנוסף, ציינה המתלוננת כי דרוש אישור של עובדי היחידה על מנת להיכנס למשרד וכי גם כאשר עמד הנאשם בדלת ביקשה ממנו לצאת שכן מדובר במשרד ממשלתי שהנאשם אינו רשאי להיכנס אליו, אך הוא המשיך לעמוד בכניסה ולאחר מכן נכנס למשרד. עוד ציינה המתלוננת כי יש מתקן מים קרים ("קולר") ברחבת הבידוק וכי ניתן לשתות שם. היא נוהגת לתת לאזרחים לשתות במשרד, כאשר מדובר באזרחים נחקרים, לפני החקירה או במהלכה (עמ' 13).

המתלוננת הופנתה לכך שהנאשם טען שהגיע למשרד על מנת לדבר עם "יובל" והסבירה כי יובל הוא מנהל היחידה; היא אינה זוכרת שהנאשם דיבר עימה על יובל; יתכן ועל הנאשם הוטל כופר בגין עבירה קודמת והוא רצה לשוחח עם יובל הממונה על היחידה לגבי גובה הכופר; בכל מקרה, יובל לא יושב במשרדה של המתלוננת, אלא משרדו מצוי ביישוב שער אפרים (עמ' 15).

6. בחקירתה הנגדית, שבה והדגישה המתלוננת כי בעקבות אירוע קודם, במסגרתו הסליק הנאשם סחורה בתוך מזרונים, הוגשה כנגדו תלונה על ידי היחידה ונפתחה חקירה, וזו הסיבה שהוא נעצר בכל פעם שהוא מגיע למחסום על ידי אנשי הביטחון. ברוב המקרים, מגיע הנאשם עם משאית ריקה והגעתו לעובדי היחידה נעשית מבחירה שלו (עמ' 17).

המתלוננת הופנתה להודעתה במשטרה שם ציינה כי הנאשם, תוך כדי תפיסת יד ימינה ודחיפתה, חטף לה "כוסות של שתייה חד פעמית מהיד כדי למזוג לעצמו", והשיבה שיתכן כי משהוציאה כוס משרוויל הפלסטיק, יצאו מספר כוסות (עמ' 18). המתלוננת הדגימה כיצד הנאשם דחף לה את זרוע ימין ועף נענע את זרועה בחוזקה ושבה וציינה כי נשארה לה על היד "אדמומיות", "לא הייתה אדמומיות של ללכת לבית חולים, זה היה כמה רגעים" (עמ' 19, ש' 12). המתלוננת הבהירה כי בחקירתה לא הזכירה את האדמומיות שכן נחקרה שלוש שעות אחרי האירוע, והאדמומיות חלפה.

7. **העד עמיר שרף**, חוקר ביחידה, אשר שהה במשרד בעת האירוע, סיפר כי הנאשם מוכר לעובדי היחידה "כבן אדם מתפרץ סדרתי למשרדי היחידה" (עמ' 20, ש' 24). העד ציין כי הנאשם נכנס למשרד באמתלות שונות - פעם טען כי זהו משרד ממשלתי וזכות הציבור להיכנס אליו, פעם טען שהוא רוצה לשתות מים ופעם טען שהוא רוצה לנוח. לדבריו, הנאשם נכנס למשרד וקשה להוציא אותו ממנו.

לגבי האירוע - **דלת המשרד נפתחה**, הנאשם נכנס ובשל היכרות קודמת עימו תהו הנוכחים מה הפעם בכוונתו לעשות. הנאשם אמר שהוא רוצה לשתות מים והנוכחים ביקשו ממנו לצאת. הנאשם סירב או לא ענה וניגש למתקן המים, ללא רשות, והחל לחפש כוסות חד פעמיים. המתלוננת עמדה ליד מתקן המים, הכוסות היו בקרבתה, היא לקחה את הכוסות ואמרה לו "עכשיו אתה לא יכול להיכנס, אין דבר, הוא הושיט את היד לרעות וניסה לחטוף ממנה בכוח את כוסות המים" (עמ' 21, ש' 5). העד ציין כי כששמע את המתלוננת מדברת עם הנאשם, היה עם הגב אליה, והבין כי הותקפה בכך שהנאשם ניסה לחטוף לה מהיד תוך כדי הפעלת כוח כדי להשתלט על הכוסות והוא לקח אותן. הנוכחים ביקשו מהנאשם לצאת החוצה והוא כינה אותם "זבלים" כי לא נתנו לו לשתות מים. בשלב זה, הוזמן שוטר וגם עימו התווכח הנאשם מספר דקות כשהשוטר מנסה לשכנע אותו לעזוב את המשרד. העד משוכנע כי הנאשם לא נכנס למשרד בשביל לשתות מים, אלא כדי להתגרות בעובדי היחידה, שלטענתו מפריעה לו בעיסוקו. הרקע לכך הוא שבעבר הוטל על הנאשם כופר על ידי היחידה בשל הובלת טובין ללא תיעוד כדן ומאותו היום הוא רואה ביחידה כמחסום לפעילותו הבעייתית. מאז בכל פעם שהוא עובר במחסום הוא פותח את דלת המשרד ומטריד את העובדים. העד טען כי הובהר לנאשם בעבר, יותר מפעם אחת, שיובל מנהל היחידה יושב במשרד הראשי במעבר שער אפרים והוא מוזמן לתאם איתו פגישה. ביום האירוע לא ביקש הנאשם להיפגש עם יובל (עמ' 21). העד הדגיש כי ביום האירוע נכנס הנאשם למשרד מיוזמתו ומבלי שבדקי משרד הביטחון או עובדי רשות המכס הורו לו לעשות כך. העובדה שלא הוגשה תלונה בעבר כנגד הנאשם בגין כניסתו למשרד נעוצה בכך שבפעמים הקודמות התנהגותו של הנאשם לא לוותה באלימות, וזאת בניגוד ליום האירוע. העד הוסיף כי אין רשות לאזרחים להיכנס למשרד, המהווה מתקן חקירה, ומאז האירוע הותקן קודן על דלת המשרד (עמ' 22).

8. **בחקירתו הנגדית הסביר העד כי לאחר כניסתו למשרד, ניגש הנאשם ישירות למתקן המים וכי מצא מספר כוסות ליד המתלוננת, הושיט את ידו לקחת אותם והמתלוננת לקחה את הכוסות לפניו, אז ניסה לחטוף לה מהיד, תוך שימוש בכוח. העד אישר כי אמנם לא ראה את מעשה התקיפה עצמו ואולם שמע את המתלוננת אומרת לנאשם "עזוב לי את היד, אני אקרא למשטרה, למה אתה תוקף אותי", דברים שלא משתמעים לשני פנים (עמ' 23, ש' 14). העד הוסיף וציין כי הנאשם אמר לנוכחים במשרד "זבלים" (עמ' 24, ש' 8).**

9. **העד שי אטירם**, בודק מכס בכיר וחוקר, העיד אף הוא שהנאשם נהג להיכנס למשרד חרף בקשות החוקרים שימנע מכך. הנאשם טען כי הוא נפגע מרשות המיסים. הנאשם נהג לקלל את החוקרים ולגדף אותם, באופן שגרם להם לחוסר נעימות (עמ' 25).

ביום האירוע נכנס הנאשם למשרד, "כמו רוח סערה", הוא התבקש לצאת ואז התקדם לכיוון המתלוננת, היו לה כוסות ביד היא עמדה ליד מתקן המים, התחיל ביניהם ויכוח והנאשם לקח ממנה את הכוסות, תוך שהוא דוחף אותה. אז יצא העד החוצה והזעיק שוטר (עמ' 25, ש' 15). העד מסר כי הנאשם כלל לא ביקש לדבר עם יובל.

בחקירתו הנגדית ציין העד כי בעת שהנאשם נכנס למשרד הדלת הייתה פתוחה וכי הוא דחף את המתלוננת תוך שהוא

לוקח ממנה את כוסות המים. עוד הוסיף כי הנאשם העליב את עובדי היחידה במילים "מניאקים" וכי גידף אותם (עמ' 26).

10. **העד אמיר זהאר אלדין**, חוקר ברשות המיסים, אשר נכח אף הוא במשרד, ציין כי בינו לבין הנאשם קיימת היכרות קודמת על רקע חקירות קודמות במסגרתן חקר את הנאשם. לדבריו, הנאשם הוא נחקר לא קל, מאיים במבטים, במשפטים ומזלזל באנשים. הנאשם נחקר בעבר על העברות סחורה מאזור השטחים לישראל שלא כדין. הוא אף שילם כופר קנס על כך (עמ' 28).

לגבי האירוע מסר העד כי המשרד ממוקם מרחק של 50-100 מטרים מהמחסום ועל כן אין לנאשם מה לחפש במשרד. אנשים לא יכולים להתקרב לאזור זה אלא באישור ובליווי המאבטחים. בפועל, הנאשם הגיע למשרד, **פתח את הדלת**, ונכנס מבלי שהותר לו הדבר. העד ביקש מהנאשם בצורה מפורשת לצאת מהמשרד אולם הוא סירב אז התקרב הנאשם למתקן המים, לקח כוסות תוך זלזול באנשים שהיו במשרד. המתלוננת ביקשה ממנו להניח את הכוסות ושיצא מהמשרד, אולם הוא התעלם. המתלוננת ביקשה מהנאשם, בשנית, להחזיר את הכוסות, ואז "הוא דחף אותה בצורה חד משמעית... הוא שלח יד ודחף אותה, פשוטו כמשמעו... בכתף ובזרוע... היא נהדפה טיפה אחורה, לא נפלה על הרצפה. זה היה ממש אירוע שזעזע אותנו ישר קראנו לשוטרים לאזור המעבר" (עמ' 29, ש' 5). בהמשך, נגשו חוקרי היחידה להגיש תלונה במשטרה.

בחקירה הנגדית אישר העד כי הנאשם נעצר במחסום כי "הוא ידוע כאדם פרובלמטי במעבר" וכי בעבר חקר אותו ואף "החטיף לו קנס" (עמ' 29, ש' 30). העד אישר כי הנאשם נכנס למשרד, הלך למתקן של המים, לקח כוסות ובא למזוג לעצמו מים בהפגנתיות (עמ' 30, ש' 7).

11. הוגש **דו"ח פעולה מאת רס"מ שלמה טולידו מיום האירוע, 16.3.11 שעה 12:20 (ת/2)**, ממנו עולה כי העד שי אטירם ניגש לשוטר ממלא הדו"ח, ועדכן אותו כי במשרד הסמוך **נמצא הנאשם כשהוא משתולל, מסרב לצאת מהמשרד ולוקח דברים ללא רשות**. השוטר ניגש למשרד והבחין בנאשם כשהוא אוחז כוסות פלסטיק ביד. הנאשם טען בפני השוטר כי הוא מתגורר ברחוב עם המשאית שלו ואין לו כתובת מגורים. **רק לאחר הפצרות מאת השוטר הסכים הנאשם לצאת מהמשרד**. השוטר שוחח עם המתלוננת, אשר **טענה בפניו כי הנאשם תקף אותה בכך שדחף אותה**. הנאשם טען כי ביקש לדבר עם עובדי המכס. המתלוננת והחוקרים האחרים טענו כי אין זו הפעם הראשונה שהנאשם נכנס ומתפרץ למשרד ולוקח דברים ללא רשות. השוטר ציין בדו"ח כי על המתלוננים לא נראו סימני אלימות.

גירסאות הנאשם

12. בחקירתו במשטרה מיום האירוע (ת/1), **טען הנאשם כי נכנס למשרד רשות המיסים היות ורצה לדבר עם בחר בשם יובל בקשר לעבודה, אשר אותו הוא מנסה להשיג כחצי שנה ללא הצלחה**. הנאשם פנה למתלוננת על מנת לברר מדוע יובל לא חוזר אליו, וזו טענה שהיא לא הפקידה שלו "נכון להיום" וביקשה שיצא מהמשרד. הנאשם התלונן בפניה שכחצי שנה לא חזרו אליו. הנאשם הלן על כך כי הוא עובד בהובלות ונעצר כל אימת שמבקש לעבור במחסום, היות והוא לא מחזיק תעודות משלוח על כל סחורה שיש לו ברכב. הנאשם טען כי נכנס למשרד על מנת לשתות כוס מים, החוקרים סירבו לאפשר לו זאת והמתלוננת באה בכוח לקחת לו את הכוס, וכשהסתובב אמרה לו

"אתה נוגע ב". הנאשם אישר כי בכל פעם שהוא מגיע למשרד, מבקשים ממנו החוקרים לצאת. הנאשם הכחיש מכל וכל שתקף את המתלוננת וטען כי החוקרים שראו זאת משקרים.

13. בעדותו בביהמ"ש הקפיד הנאשם להדגיש את יחסיו העכורים עם רשות המכס, כשטען שלפני כארבע שנים עובד רשות המכס "החטיף לו מכות" על יד המשרד שלו, "נתן לי בוקס בפנים, מרוב שפחדתי, רציתי לסגור את זה. הפחידו אותי עד מוות. הגשנו תלונה, הלכנו למשטרת אריאל. לא עשו עם זה כלום. מהבוקס קיבלתי חבטה ונפילתי על הרצפה, לא קמתי ולא הגבתי". לטענת הנאשם מאז "התחיל ההתקוממות עליי" (עמ' 31, ש' 27). ואולם, בניגוד לדברים אלה, אמר הנאשם בהמשך עדותו כי כלל לא התלונן על האדם שתקף אותו (עמ' 36, ש' 2).

ביום האירוע, ביקש הנאשם לצאת עם משאיתו מישראל לכיוון השטחים. לטענתו, עיכבו אותו המאבטחים במחסום תוך שהם מצביעים על מיטה שהייתה במשאיתו. הנאשם טען לפניהם כי מיטה זו משמשת אותו לצורכי שינה ואולם המאבטחים סירבו לתת לו לעבור, הכניסו אותו למשרד והתעללו בו. הנאשם מודע להבדל המהותי שבין הודעתו במשטרה לבין דבריו אלה וטען "לא סיפרתי את זה לאף אחד, לא שאלו אותי. זו האמת לאמיתה מה שהיה" (עמ' 32, ש' 8). לטענתו, הגעתו למשרד הייתה על דעת המאבטחים שכן היות ובסביבות המשרד מצויים שומרים, הרי שהיה נעצר הרבה לפני הגעתו למשרד. משנכנס למשרד, על מנת לקחת את תעודת הזהות שנלקחה ממנו, ביקש כוס מים על מנת לשתות כדור שכן קודם לכן קיבל טיפול אצל רופא שיניים בשל עקירת שן, כשהוא "נפוח ומדמם" (עמ' 32, ש' 3). **לדבריו, החוקרים סירבו לתת לו כוס מים והיות ומתקן המים היה לידו לקח כוס. בשלב זה, ניגשה אליו המתלוננת ולקחה את הכוס מידו בכוח. "אני עם שתי הידיים מאחורי הגב כשהכוס בידי, אני לא מנסה להתנחל איתה, היא דוחפת לי את היד ולוקחת לי את הכוס" (עמ' 32, ש' 15). אז אמרה המתלוננת "אתה תוקף אותי?", קראה לשוטר וזה ביקש ממנו לצאת.**

14. בחקירתו הנגדית, שב הנאשם וטען כי נעצר במחסום על פי בקשת המאבטחים, אשר נטלו ממנו את תעודת הזהות (עמ' 33, ש' 12). הנאשם טען כי לא סיפר פרטים אלה בחקירתו במשטרה, שכן היה "נפוח" בשל הטיפול הרפואי שקיבל קודם לכן. הנאשם טען כי רשות המיסים "עושים קנוניה" נגדו וסיפר כי בעבר נלקחה ממנו המשאית והוא נקנס בסך 10,000 ₪. לשאלה מדוע לא ביקש להישפט אודות קנס זה טען כי שחרר את הרכב כי רצה לעבוד למרות שלא ראה במעשיו עבירה וכי לא היה מודע לזכותו החוקית לפיה יכול הוא לבקש להישפט (עמ' 34).

משנשאל הנאשם מדוע בהודעתו מסר כי נכנס למשרד על מנת לשוחח עם יובל מסר כי התכוון שהפגישה עם יובל הייתה "הרבה לפני האירוע", וכי פגש את יובל על מנת להתלונן בפניו כי מאבטחי המחסום עוצרים אותו חדשות לבקרים. יובל אמר לו כי במידה ויחזיק סחורה ליחידים במשאית, ישחררו אותו המאבטחים. ביום האירוע, משעוכב שוב על ידי המאבטחים, שאל מה קורה עם יובל, מדוע יובל לא מתערב? ולכך התכוון בהודעתו (עמ' 34, ש' 26).

לא היה לנאשם הסבר מדוע בהודעתו מסר כי הגיע למשרד מרצונו החופשי ובעדותו טען כי עוכב והובא למשרד בכוח (עמ' 35).

דין והכרעה

15. ב"כ הנאשם ביקש לזכות את הנאשם מן הטעמים הבאים:

א. סתירות עליהן הצביע בין עדותה של המתלוננת לבין עדויותיהם של החוקרים שנכחו במשרד בעת האירוע (ראה עמ' 39 לפרוטוקול).

ב. יחסה של רשות המיסים לנאשם, הגובלת בהתעמרות בו. למעשה, כך הסנגור, שמה לה רשות המיסים את הנאשם למטרה, כאשר בכל פעם שעובר הוא במחסום, וללא כל סיבה או "חשד סביר", מעוכב הנאשם על ידי המאבטחים, אף אם משאיתו לא מכילה כל סחורה. יחסה זה של רשות המיסים כלפי הנאשם בא לידי ביטוי אף בדברי החוקר אמיר זהאר אלדין, שהתבטא באופן בוטה כלפי הנאשם כשאמר שבעבר הנאשם "חטף" ממנו קנס.

ג. באשר לעבירה של העלבת עובד ציבור, הרי שמדו"ח הפעולה (ת/2) לא עולה כי מי מהמעורבים אמר לשוטר שהנאשם העליב את החוקרים ומעדויות שניים מהם עולה כי הנאשם אמר להם "מניאקים" מילה שאינה מהווה עבירה של העלבת עובד ציבור על פי הפסיקה הנוהגת.

ד. לגבי עבירת הסגת הגבול הפלילית - הרי שלא מתקיימים תנאי סעיף 447(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. הטענה היא כי העבירה מצריכה יסוד נפשי של כוונה להפחיד או להעליב או להקניט או לעבור עבירה ואלה לא התקיימו בענייננו, שכן הנאשם נכנס למשרד על מנת לשתות כוס מים.

ה. מדובר בתיק שנסיבותיו כה קלות, עד כי ניתן להורות על זיכוי של הנאשם מכוח הגנת זוטי דברים, הקבועה בסעיף 34ז. לחוק העונשין.

16. לאחר ששמעתי את דברי העדים, עיינתי בפרוטוקול הדיון וקראתי את המוצגים אני קובע כי הוכח בפניי, מעבר לספק סביר, שהנאשם ביצע עבירות של תקיפת עובד ציבור והסגת גבול פלילית. יחד עם זאת, מצאתי לזכות את הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור.

17. לא הוכח בפניי, כנטען על ידי ההגנה, כי רשות המיסים מתעמרת בנאשם ורודפת אותו בלי כל סיבה. מעדויות עדי התביעה, אשר נמצאו מהימנות על ידי בעיקרן, עלה כי הנאשם נהג בעבר להכניס סחורה שלא כדין לשטח מדינת ישראל. עוד עלה כי משאיתו של הנאשם נתפסה וכי שילם כופר בשל עבירה קודמת שביצע. במצב דברים זה, וכאשר כלפי הנאשם התעורר בעבר חשד שהתממש, והיות ומדובר במחסום שתפקידו למנוע העברת סחורות משטח הרשות הפלסטינית לשטח ישראל, הרי שרשאים המאבטחים לעכב אדם בשל חשדות קודמים שהתממשו כנגדו (ראה והשווה סעיף 3 לחוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור, התשס"ה-2005, יחד עם סעיף 10 לחוק יישום הסכם הביניים בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה (סמכויות שיפוט והוראות אחרות) (תיקוני חקיקה), התשנ"ו-1996, על פיהם בנקודות בידוק שבקו התפר בין מדינת ישראל לרשות הפלסטינית, לא נדרש "חשד סביר" כלפי אדם על מנת לבצע חיפוש בכליו, וזאת לשם שמירה על ביטחון הציבור).

18. התרשמתי מעדי התביעה, כי בשל עיכובו של הנאשם מספר פעמים במחסום, פיתח הנאשם כלפי רשות המיסים בכלל וכלפי עדי התביעה בפרט, כעס רב אותו תרגם לכניסות חוזרות ונשנות למשרדם, מבלי שנקרא אליו ושלא לצורך. כך ציינו עדי התביעה כי הנאשם נהג להיכנס למשרד באמתלות שונות וכי הם נאלצו לבקש ממנו, פעם אחר פעם, לצאת מהמשרד.

19. למעשה, תיארו עדי התביעה את אירוע התקיפה באופן עקבי ומבלי שיש בדבריהם סתירות מהותיות, או כאלה היורדות לשורשו של עניין. ניתן לומר כי ליבת האירוע מתוארת על ידי עדי התביעה באופן דומה, ובאופן שלא מעלה חשש כי בתיאום גרסאות עסקינן.

כך חלק מהעדים סיפרו כי דלת המשרד הייתה פתוחה בעוד אחרים זכרו שהנאשם פתח את הדלת ונכנס למשרד. כך גם אחד העדים סיפר כי המתלוננת הקדימה את הנאשם ונטלה את כוסות הפלסטיק ואז הנאשם חטף אותן מידה ואילו המתלוננת סיפרה כי אחזה מראש בכוסות והנאשם חטף אותן מידה. כך גם סיפרה המתלוננת שהנאשם תחילה נשען על מפתן הדלת ואילו אחד העדים סיפר שהנאשם נכנס למשרד כמו רוח סערה.

ואולם, כפי שציינתי, מדובר בסתירות קלות שאופייניות לאירוע שנחזה על ידי מספר עדים, באופן שלא כל העדים מוסרים את אותו תיאור בדיוק. לו היו העדים מוסרים תיאור מדויק ואחיד של האירוע כי אז היה מתעורר חשש לתיאום גרסאות, וכאמור, אין זה המצב שפניי (נראה כי גם הסנגור הנכבד סבר בסיכומיו שמדובר ב"דקויות" (עמ' 39, ש' 9)). כך לדוגמא, תיאורה "המתפתח" של המתלוננת שבתחילה טענה שהנאשם "תפס" אותה בידה ודחף אותה ולאחר מכן אמרה שהנאשם "לפת" את ידה ודחף אותה. מינוח שונה זה בו נקטה המתלוננת אינו פוגם במהימנותה ואינו סותר בהכרח את עדויות יתר עדי הראייה.

20. אף כי נתתי אמון בדברי המתלוננת, אשר כאמור מתחזקים בעדויותיהם של עדי התביעה האחרים, נראה כי בנקודה אחת נטתה המתלוננת להפריז - מדובר באמירתה לפיה לאחר מעשה התקיפה של הנאשם נגרמה לה אדמומיות ביד. "אדמומיות" זו לא בא זכרה בהודעתה של המתלוננת במשטרה והסברה לפיה נחקרה שלוש שעות לאחר האירוע ועל כן לא הזכירה פרט זה דחוק. לעניין זה, ראה דו"ח הפעולה (ת/2) ממנו עולה כי גם השוטר שנקרא למשרד מיד לאחר האירוע לא הבחין בסימני אלימות על המתלוננת. ואולם, אין ב"הפרזה" זו כדי לפגום בעדותה הכוללת של המתלוננת, המשתלבת עם יתר העדויות.

21. לסיכום, מקובלים עליי דברי עדי התביעה כמפורט לעיל, ואני קובע כי על רקע כעסו של הנאשם כלפי רשות המיסים וחוקרי המשרד, כמפורט לעיל, החליט הנאשם להיכנס למשרד, מבלי שנדרש לכך או שהתבקש על ידי מי מהמאבטחים, וזאת על מנת להקניט את החוקרים במשרד.

זאת אני מסיק מן העובדה כי עדי התביעה מסרו שבאותו יום הנאשם לא עוכב על ידי מי מהמאבטחים ועל כן לא נלקחה תעודת הזהות שלו והוא לא נדרש להגיע למשרד החקירות; על יסוד התנהגותו הקודמת, החוזרת ונשנית של הנאשם לפיה נהג להיכנס למשרד פעמים רבות וזאת ללא כל צורך ותוך שהוא פונה לעדי התביעה ומטריד אותם; ועל יסוד הסתירות בגרסאותיו של הנאשם, כמפורט להלן.

22. אינני נותן אמון בעדותו של הנאשם והוא לא הותיר בי רושם מהימן. להלן טעמיי:

הנאשם מסר כי הוא הותקף והוכה באופן חמור על ידי בעל תפקיד ברשות המיסים. תחילה טען כי הגיש כנגדו תלונה במשטרה, אולם לאחר מכן סתר עצמו וטען כי תלונה שכזו לא הוגשה על ידו.

בהודעתו במשטרה לא הזכיר ולו במילה כי עוכב על ידי המאבטחים וכי נלקחה ממנו תעודת הזהות או שהתבקש לסור

למשרד ובעדותו בבית המשפט שינה גרסתו ואמר כי עוכב על ידי המאבטחים וכי תעודת הזהות שלו נלקחה למשרד.

עוד טען הנאשם בהודעתו, כי התכוון להגיע למשרד על מנת לפגוש את יובל, מנהל היחידה. משעומת עם דבריו אלה תיקן ואמר כי פגישה שכזו התקיימה בעבר ולא היה לו הסבר מניח את הדעת לעובדה שהמשך דבריו בהודעה מתיישב עם כוונתו לחפש את יובל במשרד.

הנאשם ידע כי אינו רצוי במשרד ובכל זאת בחר גם זו הפעם להיכנס למשרד. בחקירתו במשטרה נשאל האם זה נכון שהתבקש יותר מעשר פעמים לצאת מהמשרד וסירב, והשיב **"כל פעם שאני בא הם מבקשים לצאת"** (ת/1, ש' 17).

בהודעתו טען הנאשם כי המתלוננת באה לקחת לו את הכוס בכח וכשהסתובב אמרה לו "אתה נוגע בי" בעוד שבעדותו אמר כי המתלוננת לקחה את הכוס מידו בכח, כשהוא עם שתי ידיו מאחורי הגב, והיא דוחפת לו את היד ולוקחת את הכוס.

הנאשם לא טען בפני השוטר שהגיע כי המתלוננת תקפה אותו, אלא היתה זו המתלוננת שהתלוננה בפני השוטר על כך. עוד סירב הנאשם להתפנות מן המשרד, עובדה המלמדת על הלך רוחו ומחזקת את המסקנה לפיה הוא זה שתקף את המתלוננת.

תקיפת עובד ציבור

23. כאמור, הוכח בפניי כי הנאשם התקרב למתלוננת, תפס לה את יד ימין ודחף אותה אחורה, באופן שהיא נהדפה אחורנית וקיבלה מכה בגב מהמסילה של החלון שמאחוריה, כל זאת כשהוא חוטף מידה את כוסות הפלסטיק. בכך, התקיימו יסודותיה העובדתיים של עבירת התקיפה ("המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה"). הוכח בפניי כי הנאשם תקף את המתלוננת, "והתקיפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של הנתקף", כמשמעותו בסעיף 382א(א) לחוק העונשין, שכן מעשה התקיפה בא על רקע היותה של המתלוננת חוקרת ברשות המיסים ועל רקע המשקעים העכורים שבין הנאשם לבין היחידה בה עובדת המתלוננת.

היסוד הנפשי שבעבירה, דהיינו מודעות לרכיבים העובדתיים והנסיבתיים של העבירה, מתקיים אף הוא, שכן לא נדרשת כוונה לבצע את התקיפה ודי במודעותו של הנאשם לכך שהוא מבצע את היסוד העובדתי של העבירה, ושהוא מודע לרכיבי הנסיבתיים.

על כן, יש להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפת עובד ציבור.

הסנת גבול פלילית

24. נראה כי מתקיימים בעניינינו היסודות העובדתיים והנפשיים של עבירת הסנת הגבול, כאמור בסעיף 447א(2), שזו לשונו:

"447א) העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו, או לעבור עבירה, דינו - מאסר

שנתיים:

(1) נכנס לנכס או על פניו;

(2) לאחר שנכנס כדין לנכס נשאר שם שלא כדין.

מעדויות עדי התביעה התעורר ספק שמא הנאשם נכנס למשרד כשהדלת הייתה פתוחה או שעשה כן כשהדלת הייתה סגורה והוא זה שפתח אותה. עוד התעורר ספק אם מדובר במשרד שהגישה אליו אסורה על פי דין, באופן ברור, או שמדובר במשרד שלציבור זכות גישה אליו.

ואולם מעדויות עדי התביעה עולה בבירור כי גם מניסיון העבר עם הנאשם וגם על פי התרשמותם מן הנאשם ביום האירוע, התרשמות שאף אני שותף לה, ועל רקע העובדה שהנאשם לא עוכב על ידי המאבטחים, הוא נכנס למשרד על מנת להקניטם, כשענין כוס המים הוא אמתלא לכך (ראה לענין זה דברי עדי התביעה בעמ' 13, ש' 18; עמ' 20, ש' 24; עמ' 20, ש' 26; עמ' 21, ש' 14; עמ' 29, ש' 3).

על כן, אני קובע כי בהעדר ראיה לסתור נכנס הנאשם לנכס כדין, ואולם נשאר שם שלא כדין, כל זאת כשבכוונתו להקניט את החוקרים, עובדי הציבור. לענין זה ראה דברי עדי התביעה לפיהם ביקשו מהנאשם יותר מפעם אחת לצאת מהמשרד והוא סירב לעשות כן. כך גם נאלץ השוטר שהוזעק למקום לחזור ולהפציר בנאשם לצאת מהמשרד - ת/2; עמ' 11, ש' 31; עמ' 12, ש' 2; עמ' 20, ש' 28; עמ' 21, ש' 3; עמ' 29, ש' 3; עמ' 30, ש' 10 - והדברים מדברים בעד עצמם.

בנסיבות אלה, משנכנס הנאשם למשרד על מנת להקניט את חוקרי היחידה, ומשסירב לצאת ונשאר שם שלא כדין, התקיימו יסודותיו של סעיף 447(א)(2) לחוק העונשין, ויש להרשיע את הנאשם בעבירה זו.

העלבת עובד ציבור

25. בדנ"פ 7383/08 **אונגרפלד נ' מדינת ישראל**, נדונו, בין היתר, יסודות עבירת העלבת עובד ציבור, פרשנותה וגבולות התפרשותה. דעת הרוב, מפי כב' הש' פרוקצ'יה, קבעה, בין היתר, כך:

"כדי שהעלבה תיכנס בגדרו של האיסור הפלילי, עליה לפגוע בליבה העמוקה של כבוד האדם במילוי תפקידו. בהעלבה כזו עשוי להתקיים המבחן המחמיר של וודאות קרובה לפגיעה ממשית בתיפקודו של עובד הציבור והשירות הציבורי. כך, למשל, העלבת עובד ציבור שיש בה פגיעה בנקיון כפיו, בטוהר מידותיו, או האשמתו בשחיתות עשויים להוות 'העלבה' במובן האיסור. הטחת גידופים או קללות, הגם שיש בהם אלימות מילולית, אך אין בתוכם ובצורת השמעתם פגיעה בליבה העמוקה של כבוד האדם, לא יהוו 'העלבה' אסורה, גם אם תוכנם ואופן השמעתם עלולים להיות קשים ופוגעניים" (פיסקה 26 לחוות דעתה של כב' הש' פרוקצ'יה).

וכן:

"העלבה' במשמעות הנורמטיבית של האיסור תיוחד, אפוא, למקרים חריגים וקיצוניים בהם קיימת ודאות

קרובה כי הפגיעה הצפויה ממנה עלולה לא רק לפגוע בעובד הציבור כפרט, אלא גם לפגוע בפגיעה ממשית וקשה באופן מילוי תפקידו הציבורי, ובכך לפגוע במערכת השירות הציבורי ובאימון הציבור בה... ההיזקקות למבחן ההסתברותי ברמה של 'ודאות קרובה' מצר, אפוא, את תחום התפרשותה של העבירה, ומותיר את החלטה למקרים קיצוניים שבהם האמירה העולבת יוצרת ודאות קרובה לפגיעה ממשית באופן מילוי תפקידו הציבורי של עובד הציבור, ואגב כך, לפגיעה במערכת השירות הציבורי ולאמון הציבור בה" (פיסקאות 32-33 לחוות דעתה של כב' הש' פרוקצ'יה).

26. בענייננו, העידו עדי התביעה, עובדי הציבור, על שתי אמירות שהפנה הנאשם כלפיהם - "זבלים" ו"מניאקים" (עדות עמיר רשף, פסקה 8 לעיל; עדות שי אטירם, פסקה 9 לעיל). הגם שאמירות אלה רחוקות מלהיות נימוסיות או נעימות לאוזן, הרי שנדמה כי על רקע המבחנים המחמירים שנקבעו בפסקה שהובאה לעיל, לא נראה כי שתי אמירות בודדות אלו, שנאמרו ברצף על ידי הנאשם, מהוות מקרה "כה קיצוני" עד שיוצרות ודאות קרובה לפגיעה ממשית באופן מילוי תפקידו הציבורי של עובד הציבור, ואגב כך, לפגיעה במערכת השירות הציבורי ולאמון הציבור בה. כל זאת, על רקע העובדה כי האמירות נאמרו במשרד ולא בפני אזרחים.

על כן, נראה שעל רקע המבחנים המחמירים שנקבעו בפסקה, לא התקיימו יסודותיה של עבירת העלבת עובד ציבור, ויש להורות על זיכויו של הנאשם מעבירה זו.

זוטי דברים?

27. סעיף 34. לחוק העונשין קובע כי "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

הסעיף מאפשר לבית המשפט "ליטול ממעשה את פליליותו, בשל היותו "חסר-משמעות" מן ההיבט של "האינטרס הציבורי" וזאת אף על פי שפורמאלית נתקיימו יסודות העבירה ומן ההיבט הטכני העבירה נעברה... התנאים ליישום הסייג מפורטים בגוף ההוראה והם: אם "טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי" מלמדים כי "המעשה הוא קל ערך" והגישה הרווחת היא שהמדובר ב"תנאים" מצטברים, כאשר האחרון בהם - "האינטרס הציבורי" הוא המכריע (ראה כב' השופט קדמי על הדין בפלילים, חלק ראשון, עמ' 555-556).

בע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' עזיזיאן (8.12.99) אימץ בית המשפט העליון את המבחנים שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי ת"א) 1720/95 מדינת ישראל נ' יוסף, לגבי השיקולים שצריכים להנחות את בית המשפט בבואו להכריע בטענת הגנה זו:

"באשר לשיקולים הצריכים להנחות את בית המשפט בבואו להכריע בטענת הגנה זו לגופה, לאחר שמיעת הראיות, הרי שאלה צריכים להיבחן לפי טיבו הקונקרטי של המעשה והאינטרס הציבורי וההגנה תתקבל רק באותם מקרים בהם אין במעשה עצמו מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית. לעומת השיקולים המנחים את בית המשפט, דרך משל, בבואו לבחון את הסעד של מבחן ללא הרשעה, והכוללים בצד נסיבות הענין וטיב העבירה את אופיו של הנאשם, עברו, גילו,

תנאי ביתו, בריאותו הגופנית ומצבו השכלי (סעיף 1 לפקודת המבחן [נוסח חדש] התשכ"ט-1969), הרי שהדגש לענין ההגנה של זוטי דברים מושם על טיבו של המעשה הקונקרטי עצמו 'נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי'. עפ"י בחינת המעשה לאורם של מבחנים אלה, עשוי השופט להגיע לכלל מסקנה אם אכן הדברים אמורים בעבירה מבחינה טכנית פורמלית אשר מבחינה מהותית מתאים לה הכלל 'העדר ענין לציבור'. כפי שמצינו לא ניתן לערוך מראש רשימה סגורה ומפורטת של המקרים הראויים להיכנס בד' אמותיה של ההגנה דנן, קרי מקרים הנמצאים 'מתחת לאותו סף של חומרה ואנטי חברתיות', אלא יש לבחון כל מקרה לפי נסיבותיו. בחינה זו צריכה להיעשות בזירות מרובה, כדי שלא לרוקן מתוכן דווקא את העבירות הקלות, וכל זאת בהתחשב בתוצאה המחוייבת מקבלת ההגנה, שהינה זיכוי של הנאשם".

28. בעניינו, אינני סבור כי מעשיו של הנאשם הינם "קלי ערך" או כי אין בהם מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן עד כדי שאינם הולמים את המושג עבירה פלילית.

מעשיו של הנאשם באו על רקע פעמים קודמות בהן נכנס למשרד בו שהו עדי התביעה, שהינם חוקרים ביחידת המעברים, ולאחר שהבהירו לו שוב ושוב שעליו להימנע מלהיכנס למשרד.

הנאשם היה טעון על עובדי רשות המיסים עובדה שהעצימה מסוכנותו כלפיהם ויצרה קרקע פורה להסלמת התנהגותו כלפיהם.

גם בזו הפעם, נכנס הנאשם למשרד על מנת להקניט את עדי התביעה. הוא נשאר במשרד על אף שעדי התביעה הורו לו לצאת. אז פוטנציאל הסיכון מהנאשם התממש והוא תקף את המתלוננת.

גם אם מעשה התקיפה של המתלוננת מצוי ברף הנמוך, הרי שאין להקל בו ראש. מדובר במתלוננת שהינה **עובדת ציבור**, ובתקיפתה פגע הנאשם בערך מוגן נוסף והוא האינטרס כי עובדי הציבור ימשיכו בעבודתם הציבורית ללא מורא וללא חשש. בהגדרת מעשהו של הנאשם כ"קל ערך" או כזה שאין באכיפתו "אינטרס ציבורי", תיפגע זכותה הלגיטימית של המתלוננת, כעובדת ציבור, להגנה מצד החוק.

אין הדעת סובלת שעובד ציבור אשר ממלא את תפקידו כחוק, והגם שהאזרח אינו מרוצה מהאופן בו עובד הציבור ממלא את תפקידו, או מהאופן שהגוף אליו משתייך עובד הציבור ממלא תפקידו, יתקוף את עובד הציבור.

ראה לענין זה ע"פ (מחוזי ב"ש) 6580-09 **פרפרה נ' מדינת ישראל** (6.1.10), שם נדון עניינו של מערער אשר תקף מאבטח בבית המשפט, שהינו עובד ציבור, ובדחתו את הערעור קבע בית המשפט: **"ככלל, תקיפת עובד ציבור איננה בגדר זוטי דברים. נהפוך הוא, יש אינטרס ציבורי וערך חברתי מן המדרגה הראשונה להגן על עובדי הציבור באשר הם, לרבות על מאבטחי בתי המשפט, מכל מעשה אלימות או תקיפה כנגדם"** (סעיף 37 לפסה"ד).

והדברים יפים וישימים אף בעניינו.

לאור האמור לעיל, אני סבור כי לא ניתן לומר על מעשהו של הנאשם שהוא מעשה קל ערך ונסיבות מקלות - ככל שיש כאלה - יישקלו במסגרת גזר הדין.

סוף דבר

- א. אני מרשיע את הנאשם בעבירה של הסגת גבול פלילית, בניגוד לסעיף 447 (א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
- ב. אני מרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפת עובד ציבור, בניגוד לסעיף 382א(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
- ג. אני מזכה את הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור, בניגוד לסעיף 288 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, ז' שבט תשע"ה, 27 ינואר 2015, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם ובא כוחו.